

не съмъ въ сѣстояние ни да говора, ни да мисла. Ахъ, защо не съмъ са родила мъжко? Воля и желание имамъ; но нѣмамъ сила, нѣмамъ юнашка снага, нѣмамъ опитъ. Тѣжакъ е женскиятъ животъ! Жената трѣбало да сѣди дома си, да кити тѣлото си и да успокоява дните на мъжътъ си! А защо тя да не бѣде нѣщо по-големо? Защо тя да не бѣде родолюбка? Защо тя да не пожертвува себѣ си за отечеството си и за дѣцата си? Чудни нѣща! Мъжътъ билъ длъженъ да умре за отечеството си и за свободата си; а жената да сѣди дома и да чѣка наготово. А знаешъ ли какви послѣдствия произлизатъ отъ това? — Мъжътъ стая неограниченъ деспотъ; а жената унижена и потъпкана робиня.

БАБА КОЙКА.

Ти пакъ балнувашъ, мое мило дѣте! Нека господъ да та покрие съ своята дѣсница, нека свѣта богородица да та покрие съ своятъ покривъ, нека свѣти Спасъ да ти дава здраве и добро! Чѣкай да ти побая. Дяволе, дяволе, остави Стоянка и иди подъ крушата да та кълватъ врабченцата.

СТОЯНКА (тихо).

Истина балнувамъ . . . Сѣднала съмъ да разказвамъ баби Койки за обязанностите на мъжътъ и на жената! (Съ гласъ). Кажу ми ти въ кой день видѣ Петка? Може ти да си забъркала дните. . .

БАБА КОЙКА.

Ако съмъ стара, то не съмъ луда. Азъ ти казвамъ, че Хаджията ще бѣде днеска тука. А дѣ е байрякътъ? Пригответе ли си го?

СТОЯНКА.

Скрила съмъ го. А какъ ли ще да са зарадва